

AI TU' VẤN

NGỌC HÂN

1. Gió hiu hắt phòng tiêu lạnh-lẽo,
Trước thềm lan hoa héo ron ron!
Cầu tiên khói tỏa đỉnh non,
Xe rồng thăm-thăm, bóng loan rầu rầu!
Nổi lai-lịch dễ hầu than thở,
Trách nhân duyên mờ lẽ có sao?
Sâu sâu, thăm thăm xiết bao,
Sầu đầy dạt bề, thăm cao ngất trời!

- Từ cờ thăm trở với cõi Bắc,
10. Nghĩa tôn-phù vàng-vặc bóng dương.
Se dây vâng mệnh phụ-hoàng,
Thuyền lan, chèo quế thuận đường vu-qui.
Trăm ngàn dặm quán chi non nước
Chữ « nghi gia » mừng được phải duyên,
Sang yêu muốn đội ơn trên,
Rõ-ràng về thúy, nổi chen tiếng cầm.
Lượng che chở, vụng lăm nào kẻ
Phận đình-ninh cận kề mọi lời
Dẫu rằng non nước biển đời,
20. Nguồn tình ấy chẳng chút vui đâu là!

Lòng đùm bọc thương hoa đoái cõi
Khấp tôn thân cùng đội ơn sang.
Miếu đường còn dấu chưng thờ,
Tùng thu còn rậm mấy hàng xanh xanh.
Nhờ hồng phúc, đời cảnh hờ quế
Được hơi dương, dây rễ đều tươi
Non Nam lần chúc tuổi trời
Dâng ca Thiên-báo, bày lời Hoa-Phong.

Những ao ước trập trùng tuổi hạc,

30. Nguyễn trăm năm ngộ được vầy vui.
Nào hay sóng cạn, bề vùi,
Lòng trời giáo giở, vận người biệt ly.
Từ nắng hạ mưa thu trái tiết,
Xót mình rỗng mỗi một chẳng yên.
Xiết bao kinh sợ lo phiền!
Miếu thần dả đảo, thuốc tiên lại cầu.
Khấp mọi chốn đầu đầu tìm rước,
Phương pháp nào đòi được cùng chẳng?
Ngán thay mây tạo bất bằng,
40. Bóng mây thoát đã ngắt chùng xe loan!
Cuộc tu tán, bi hoạn kịp bấy?
Kề xum vầy đã mấy năm nay?
Lệnh đèn chửi phận bèo mây,
Duyên kia đã vầy, thân này nương đâu?

- Trần trọc lưỡng đêm thâu, ngày tối
Biết cậy ai dập nổi bi thương
Trông mong lưỡng những mơ màng
Mơ hồ bằng mộng bàng hoàng như say.
Khi trận gió hoa bay thấp thoáng,
50. Ngõ hương trời bằng lãng còn đâu.
Vội vàng sửa áo lên châu,
Thương ôi quạnh quẽ trước lầu nhện giăng!
Khi bóng trắng lá in lấp lánh,
Ngõ tàn vàng nhớ cảnh ngự chơi.
Vội vàng dạo bước tới nơi,
Than ôi vắng vẻ, giữa trời sương sa.
Tưởng phong thái xót xa đời đoạn,
Mặt rỗng sao cách điển lâu nay.
Có ai chốn ấy về đây?
60. Nguồn cơn xin ngộ cho hay được đành!
Nẻo u minh khéo chia đời ngã.
Nghĩ đời phen nòng nã đời phen.
Kiếp này chưa trọn chữ duyên,
Ước xin kiếp khác vẹn nguyên lửa hương.

- Nghê trước có đấng vương Thang, Võ
Công nghiệp nhiều, tuổi thọ thêm cao.
Mà nay áo vải cờ đào,
Giúp dân dựng nước biết bao công trình.
Nghê rành rành trước vua Nghiêu, Thuấn,
70. Công đức đầy, ngự vận càng lâu.
Mà nay lượng cả, ơn sâu
Móc mưa tưới khắp chín châu được nhuận.
Công đường ấy, mà nhân đường ấy.
Cõi thọ sao hẹp bấy hóa công?

Rộng cho chuộc được tuổi rồng,
Đồi thân ắt hẳn bỏ lòng tôi người.

- Buồn thay nhẽ! sương rơi, gió lọt,
Cảnh điêu hiu thánh thót châu sa.
Tưởng lời di chúc thiết tha,
80. Khóc nào lên tiếng, thức mà cũng mê.
Buồn thay nhẽ! xuân về, hoa ở,
Mối sầu riêng ai gỡ cho xong.
Quyết liễu mong vẹn chữ tông,
Trên rường nào ngai, giữa dòng nào e.
Còn trũng nước thương vì đôi chút
Chữ tình thâm chưa thoát được đi
Vậy nên nấn ná đòi khi,
Hình tuy còn ở, phách thì đã theo.
Theo buổi trước ngự dèo Bồng đảo,
90. Theo buổi sau ngự nẻo sông Ngân.
Theo xa thôi lại theo gần,
Theo phen điện quế, theo lần nguồn hoa.
Đương theo bỗng tiến gà sục tỉnh,
Đau đớn thay ấy cảnh chiêm bao!
Mơ màng thêm nỗi khát khao
Ngọc kinh chốn ấy ngày nào tới nơi?

- Tưởng thôi lại bồi hồi trong dạ
Nguyện đồng sinh sao đã kịp phai?
Xưa sao sớm hỏi, khuya bày
100. Nặng lòng vàng đá cạnh lời tóc tơ.
Giờ sao bỗng thờ ơ lặng lẽ?
Tình cô đơn, ai kẻ xét đâu?
Xưa sao gang tấc gần châu,
Trước sân phong nguyệt, trên lầu sinh ca.
Giờ sao bỗng cách xa đôi cõi
Tin hàn huyền khôn hỏi thăm lành!
Nửa cung gẩy phím cầm lành,
Nỗi con côi cút nỗi mình bơ vơ!

- Nghĩ nông nỗi ngần ngo đòi lúc,
110. Tiếng tử qui thêm giục lòng thương!
Nào người thay cảnh tiên hương!
Dạ thường quanh quất mặt thương ngó trông
Trông mái đông: lá buồm xuôi ngược,
Thấy mệnh mộng những nước cùng mây.
Đông rồi thì lại trông tây:
Thấy non ngân ngắt, thấy cây rườm rà.

- Trông nam thấy nhận sa lác-đác,
Trông bắc thời ngàn bạc màu sương!
Nọ trông trời đất bốn phương,
120. Cõi tiên khơi thăm, biết đường nào đi!
Cây ai có phép gì tới đó,
Dàng vật thường xin ngỏ lòng trung:
Này gương là của Hán cung
On trên xưa đã soi chung đời ngày.
Duyên hảo hợp xót rày nên lẽ!
Bụng ai hoài vội ghẽ vì đâu?
Xin đưa gương ấy về châu,
Ngõ soi cho tỏ gót đầu trông on
Tưởng linh sáng nhơn nhơn còn dấu,
130. Nỗi sinh cơ có thấu cho không?

Cung xanh đang tuổi ấu sung
Di mưu sao nữ quên lòng đoái thương?
Gót lân chi mấy hàng lâm chằm
Đầu mũ mao, mình tấm áo gai!
U ơ ra trước hương đài
Tưởng quang cảnh ấy chua cay lòng này!

- Trong sáu viện ở đào, ủ liễu
Xác ve gầy, lông lẻo xiêm nghê
Long dong xa cách hương quế,
140. Mong theo: lăm lỏi, mong về: túi duyên!
Dưới bệ ngọc hàng uyển vô vô
Cất chân tay thương khó xiết chi!
Hang sâu nghe tiếng thương bi,
Kẻ sơ còn thế, hưởng gì người thân.

- Cảnh ly biệt nhiều phần bát-ngát.
Mạch sâu tuôn ai tát cho vơi!
Càng trông càng một xa vời.
Tắc lòng thăm-thiết, chín trời biết chẳng?
Buồn trông trắng, trắng mờ thêm tủi,
150. Gương Hằng-Nga đã bụi màu trong.
Nhìn gương càng thẹn tấm lòng,
Thiên duyên lạnh-lẽo, đêm đông biên hà.